

จากตลาดไปบ้าน...หรือโคนที่ว่าจิบฐานวางหางเกะกะทางเดิน.... เรื่องเล่าร้ายทั้งนี้ที่เราหวัง
โยเซา...เปล่าหรือก เราเพียงแต่คิด เพราะเราเขียนายตอสิ่งที่ดำเนินไปอย่างปกติธรรมดา โดย
ไร เหตุการณ์ร้ายที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ลองมาคิดกันต่อไป คิดถึงระดับตาของเขาเวลาเขานั่งชายผ้า แน่นนอนเขาเป็นคนชายผ้าที่ยากจน สดถนที่
ชายผ้าของเขาขอมออยู่ริมทางเดิน ไม่ใช่บนแพอย่างคนชายหม...เขาคงจะเห็นเท้า หนาแข็ง ผาดุง
ชายกระโปรง ขาทางแกง หรือเอวของคนทีเดินผ่านไปมา...แต่ในความเป็นจริงเขาอาจจะไม่ได้เห็น
อะไรตามที่เรารู้เลย เขาอาจจะมีความเชื่อมั่นในความงามของผ้าที่ใ้รับการดูแลอย่างดีของเขา
และเขาก็มีเจ้าประจำมากพอที่จะชายผ้าใหม่คลืนในเวลาอันรวดเร็ว หรืออีกทีเขาอาจจะไม่ได้คิดอะไร
ทั้งสิ้น เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความคุ้นเคยต่อเขา เช่นเดียวกับลมหายใจที่เข่าออกรวมกเขาตลอดเท้า
ที่เขายังมีชีวิตอยู่

แดดกลางัน มืดในตลาดบางตาอง ผักในกระจาดเขาพร่องไปมากแล้ว เขาอาจจะพร้อมที่จะกลับบ้าน
แต่บางทีเขาอาจจะต้องไปหาคนขายเนื้อ หรือขายปลา เพื่อนำผ้าไปแลกสินค้าที่เหลือ หรืออาจจะซื้อเอา
หรือบางทีเขาก็อาจจะซื้อสิ่งของอย่างอื่นที่ไม่ใช่ของกินด้วยเช่นกัน เรื่องการซื้อการกิน การใช้สิ่งของ
แม้มไม่ถึงกับซ้ำซาก แต่ก็ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงอะไรที่นอกเหนือไปจากกระแสความคิดประจำวันของคน
เขากระทำไปโดยความต้องการของเขา เท่านั้น

เรายังคงเฝ้ามองเขาอยู่ ณ. ลานดินสีเหลืองอมเทา โดยมีความว่างเปล่า เงาม แสงแดด และหมาสีน้ำตาล
เป็นทีพู่พู่สิ่งแทนการมีคนชายผ้า เวลานั้นแดดบนลานดินจางขึ้นกว่าเก่า เงามดำรูปสามเหลี่ยมของจัว
บ้านพาดตัวมาที่บันไดอย่างชัดเจน เงามดำไม่บนดินซบับไหวมิคๆ หนึ่งโคเจ้าหมาสีน้ำตาลงกหัวขึ้นแล้ว
ลุกสับตัวอย่างรวดเร็ว กระตักหางจนกนสายไปมา วิ่งระริกระริหายไปนอกลานดิน

ไม่นานต่อมา คนชายผ้าก็คอนกระจาดเข้ามาที่ลานดินด้วยอาการปกติธรรมดา ส่วนหมาสีน้ำตาลนั้นวิ่ง
ไลหนาไลหลังเขาพร้อมทั้งกระตักหางระริกระริ แล้วก็มาหยุดคอยแต่ต้นบันไดบ้าน ~~ยัดตัวให้เข้าที่~~
มองเขาเดินขึ้นบันไดไป ก่อนที่มันจะวิ่งไปที่ใดคุณ ครั้นเขาเดินขึ้นไปถึงหัวบันไดเจ้าหมาสีเทา ก็วิ่งออก
มาจากเงามืดตรงเข้ามาเคล้าเคลือเท้าของเขา เขาเดินตรงไปวางกระจาดตรงที่ที่เขาจัดผ้าเมื่อเช้านี้
แล้วหันก้าวไปยังร้านตุ๋นน้ำกิน เปิดฝาตุ๋น เอากระบวยตักน้ำขึ้นมาดื่มจนคอแห้ง สับคกระบวยไปทาง
นอกชาน แล้วก็เปิดตุ๋นเอากระบวยตักน้ำขึ้นมาอีกครั้ง เอามาราดมือ ลูบหน้าตบท้ายทอย 2-3 ที ดึง
ผกษมาที่คาดเอาขึ้นมาเช็ดหน้าแล้วก้าวเดินหาเขา เรือนไป

เขากลับออกมาในขณะต่อมา เสื้อถอดออกไปแล้ว แต่ผ้าชะม้ายังคงคาดอยู่ที่เอว คนชายผ้า เก็บสิ่งของ
ออกจากกระจาดผ้าวางไว้บนพื้นชาน ตักน้ำในตุ๋นไกลๆนั้นราดลงไปทีกระจาด 2-3 ชั้น ยกกระจาดขึ้น
คุดองหัวเสาราวชาน ตากแสงแดดไว้ จากนั้นเขาก็ตรงไปยัง ~~มุดาน~~ ของชานซึ่งเป็นมุมหัวครัว
ก่อไฟขึ้นในสามเส้า ตรีเตรียมอาหารเขานี้ ~~ที่ไกลออกไป~~

เงาบางๆของควันไฟ เคลื่อนไหวพริ้วบนพื้นชาน และค่อยๆหาบหาสีเทาของมันลามเลียไปบนหลังคาร้าน
ตุ๋นน้ำกิน แล้วหายไปในห้องฟ้าใสสว่างควนแดดที่จัดจ้า